

Het Algemeen Bestuur van de gemeenschappelijke regeling "Regionale Sociale Dienst kromme Rijn Heuvelrug (RSD)"

Gezien het voorstel van het Dagelijks Bestuur,
Gelet op het advies van het MT van de RSD,
Gelet op artikel 8 lid 1 sub c van de Wet werk en bijstand,

overwegende dat op grond van artikel 30 lid 1 van de Wet werk en bijstand moet worden vastgesteld voor welke categorieën de norm wordt verhoogd of verlaagd en op grond van welke criteria de hoogte van die verhoging of verlaging wordt bepaald,

besluit vast te stellen de volgende verordening:

Verordening Toeslagen en Verlagingen Wet werk en bijstand 2007

Artikel 1: Algemene bepalingen

1. In deze verordening wordt verstaan onder:
 - a. de wet: de Wet werk en bijstand;
 - b. alleenstaande:
de ongehuwde van 21 jaar of ouder doch jonger dan 65 jaar die geen tot zijn last komende kinderen heeft en geen gezamenlijke huishouding voert met een ander tenzij het betreft een bloedverwant in de eerste graad of een bloedverwant in de tweede graad indien er bij één van de bloedverwanten in de tweede graad sprake is van zorgbehoefte;
 - c. alleenstaande ouder:
de ongehuwde van 21 jaar of ouder doch jonger dan 65 jaar die de volledige zorg heeft voor een of meer tot zijn last komende kinderen en geen gezamenlijke huishouding voert met een ander tenzij het betreft een bloedverwant in de eerste graad of een bloedverwant in de tweede graad indien er bij één van de bloedverwanten in de tweede graad sprake is van zorgbehoefte;
 - d. gehuwden: de personen die gehuwd zijn en beiden 21 jaar of ouder zijn en beiden jonger dan 65 jaar zijn;
 - e. kind: het in Nederland woonachtige eigen kind of stiefkind;
 - f. ten laste komend kind: het kind jonger dan 18 jaar voor wie de alleenstaande ouder of de gehuwde aanspraak op kinderbijslag kan maken;
 - g. belanghebbende: degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken;
 - h. woning: een woning, een woonwagen en een woonschip;
 - i. woonkosten:
 - indien een huurwoning wordt bewoond:
de op dat moment geldende huurprijs als bedoeld in Wet op de huurtoeslag;
 - indien een eigen woning wordt bewoond:
de tot een bedrag per maand omgerekende som van de ten behoeve van de financiering van de woning verschuldigde hypotheekrente, de in verband met het in eigendom hebben van de woning te betalen zakelijke lasten en een naar de omstandigheden vast te stellen bedrag voor *groot* onderhoud;
 - onder zakelijke lasten wordt verstaan:
de rioolrechten, het eigenaarsaandeel van de onroerend-zaakbelasting, de brandverzekering, de opstalverzekering, het eigenaarsaandeel van de waterschapslasten, *erfpachtcanon*;
 - j. netto minimumloon:
het minimumloon per maand, genoemd in artikel 8, eerste lid, onderdeel a, van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag, verhoogd met de aanspraak op vakantiebijslag waarop een werknemer op grond van artikel 15 van die wet over dat minimumloon ten minste aanspraak kan maken, na aftrek van de daarvan in te houden loonbelasting, premies volksverzekeringen, premies werknemersverzekeringen en het werknemersaandeel in de ziekenfondspremie.
De loonbelasting en premies volksverzekeringen worden berekend overeenkomstig de bepalingen in artikel 37 van de wet.

- k. verzorgingsbehoevend:
- degene die geïndiceerd is voor een opname in een instelling ter verzorging of verpleging;
 - degene die in zodanige mate gehandicapt is dat niet inwoning zou leiden tot een opname in een instelling ter verzorging of verpleging.
- l. basishuur
Onder de basishuur wordt verstaan het bedrag dat voor de vaststelling van het recht op huursubsidie bij een inkomen op bijstandsniveau voor eigen rekening blijft, zijnde het bedrag van de normhuur dat is genoemd in artikel 17 lid 2 van de Wet op de Huurtoeslag verhoogd met het bedrag van de inkomensonafhankelijke eigen bijdrage genoemd in artikel 16 eerste lid van de Wet op de Huurtoeslag.
- m. commerciële huurprijs:
Onder de commerciële huurprijs wordt verstaan de woonkosten ten bedrage van de basishuur als bedoeld in artikel 1 lid 1 onderdeel I, indien het betreft de woonkosten zoals gedefinieerd in artikel 1 onderdeel i van deze verordening.
Indien het om woonkosten gaat, waarin zijn begrepen water- en energielasten, wordt onder commerciële huurprijs verstaan het bedrag waarvan de basishuur 60 % is.
In het geval van het huren van woonruimte van de ouder(s) door een kind is geen sprake van een commerciële huurprijs, ongeacht de hoogte van de huurprijs.
2. Als gehuwd of als echtgenoot wordt mede aangemerkt de ongehuwde van 21 jaar of ouder doch jonger dan 65 jaar die met een persoon van 21 jaar of ouder doch jonger dan 65 jaar een gezamenlijke huishouding voert, tenzij het betreft een bloedverwant in de eerste graad of een bloedverwant in de tweede graad indien er bij één van de bloedverwanten in de tweede graad sprake is van zorgbehoefte.
3. Als ongehuwd wordt mede aangemerkt degene van 21 jaar of ouder doch jonger dan 65 jaar die duurzaam gescheiden leeft van de persoon met wie hij is gehuwd.
4. Van een gezamenlijke huishouding is sprake indien twee personen hun hoofdverblijf in dezelfde woning hebben zij blijk geven zorg te dragen voor elkaar door middel van het leveren van een bijdrage in de kosten van de huishouding dan wel anderszins.
5. Een gezamenlijke huishouding wordt in ieder geval aanwezig geacht indien belanghebbenden hun hoofdverblijf hebben in dezelfde woning en:
- zij met elkaar gehuwd zijn geweest of in de periode van twee jaar voorafgaande aan de aanvraag van bijstand voor de verlening van bijstand als gehuwden zijn aangemerkt;
 - uit hun relatie een kind is geboren of erkenning heeft plaatsgevonden van een kind van een door de ander;
 - zij zich wederzijds verplichting hebben tot een bijdrage aan de huishouding krachtens een geldend samenlevingscontract, of
 - zij op grond van een registratie worden aangemerkt als een gezamenlijke huishouding die naar aard en strekking overeenkomt met de gezamenlijke huishouding bedoeld in het vierde lid.
- 5a. Onder de term echtpaar wordt in deze verordening verstaan twee gehuwden, zoals bepaald in lid 1 onderdeel d van dit artikel, of daaraan gelijkgestelden.
6. De noodzakelijke kosten van het bestaan kunnen worden gedeeld met een ander, waaronder begrepen een niet ten laste komend kind, die in de woning zijn hoofdverblijf heeft en die geen deel uitmaakt van de gezamenlijke huishouding als bedoeld in lid 4 van dit artikel, indien het inkomen van die ander gelijk is aan of hoger is dan de vergoeding voor het levensonderhoud voor de studerende thuiswonende op grond van de Wet studiefinanciering 2000, vermeerderd met 10% van het wettelijk minimumloon.

Artikel 2: Categorieën

1. Voor de belanghebbenden, van 21 jaar of ouder doch jonger dan 65 jaar, voor wie de bijstand op grond van deze verordening kan worden verhoogd of verlaagd, geldt een categorie aanduiding.
2. Er worden drie categorieën onderscheiden:
 - a. de alleenstaande
 - b. de alleenstaande ouder
 - c. de gehuwden.

Artikel 3: Toeslag voor alleenstaanden en alleenstaande ouders.

1. De norm wordt verhoogd met een toeslag indien de alleenstaande of de alleenstaande ouder hogere algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan heeft dan waarin de norm voorziet, als gevolg van het niet of niet geheel kunnen delen van deze kosten met een ander.
2. De toeslag als bedoeld in het eerste lid wordt bepaald op 20% van het wettelijk minimumloon voor:
 - a. de alleenstaande,
 - b. of de alleenstaande ouder,in wiens woning geen ander zijn hoofdverblijf heeft.
3. De toeslag als bedoeld in het eerste lid wordt bepaald op 10% van het wettelijk minimumloon voor:
 - de alleenstaande,
 - of de alleenstaande ouder,indien de noodzakelijke kosten van het bestaan kunnen worden gedeeld met één ander die in dezelfde woning zijn hoofdverblijf heeft, of met één echtpaar dat in dezelfde woning zijn hoofdverblijf heeft.

De toeslag in verband met de inwoning van meer dan één persoon of echtpaar, die in dezelfde woning hun hoofdverblijf hebben als de hoofdbewoner, en met wie de algemene bestaanskosten kunnen worden gedeeld, wordt voor de hoofdbewoner bepaald op 5% van het wettelijk minimumloon.
- 3a. De toeslag in de situatie waarin drie of meer personen voor gezamenlijke rekening een woning huren en alle kosten daarvan delen, wordt bepaald op 5% van het wettelijk minimumloon.
4. De toeslag wordt verlaagd met het bedrag van de basishuur indien de alleenstaande of de alleenstaande ouder lagere algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan heeft dan waarin de norm of de toeslag voorziet, als gevolg van de bewoning van een woning waaraan voor de belanghebbende geen woonkosten zijn verbonden.
- 4a. De toeslag als bedoeld in het eerste lid wordt voor de alleenstaande of de alleenstaande ouder op wie het tweede lid niet van toepassing is, en die een commerciële huurprijs betaalt, bepaald op 20 % van het wettelijk minimumloon. Bij een niet-commerciële huur wordt de toeslag bepaald op 10%.
5. Voor de toepassing van dit artikel worden de volgende personen niet in aanmerking genomen als een ander die in dezelfde woning zijn hoofdverblijf heeft:
 - a. Verzorgingsbehoevenden die worden verzorgd door een ander die in dezelfde woning zijn hoofdverblijf heeft;
 - b. Een zorgbehoevende persoon verzorgt, die in dezelfde woning zijn hoofdverblijf heeft.
6. In geval van een cumulatie van omstandigheden die volgens dit artikel leiden tot een verlaging van de toeslag, wordt de verlaging beperkt tot maximaal 20 % van het wettelijk minimumloon.

Artikel 4: Verlagenen voor gehuwden.

1. De norm voor gehuwden van 21 jaar of ouder doch jonger dan 65 jaar wordt lager vastgesteld indien de belanghebbenden lagere algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan hebben dan waarin de norm voorziet als gevolg van het geheel of gedeeltelijk kunnen delen van de kosten met een ander.
2. De verlaging als bedoeld in het eerste lid bedraagt 10% van het wettelijk minimumloon, indien de noodzakelijke kosten van het bestaan kunnen worden gedeeld met *één* ander die in dezelfde woning zijn hoofdverblijf heeft, of met *één* echtpaar dat in dezelfde woning zijn hoofdverblijf heeft.
De verlaging in verband met de inwoning van meer dan één persoon of echtpaar die in dezelfde woning hun hoofdverblijf hebben als de hoofdbewoner, en met wie de algemene bestaanskosten kunnen worden gedeeld, bedraagt voor de hoofdbewoner 15% van het wettelijk minimumloon.
3. De norm voor gehuwden van 21 jaar of ouder doch jonger dan 65 jaar wordt lager vastgesteld indien de gehuwden lagere algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan hebben dan waarin de norm voorziet, als gevolg van de bewoning van een woning waaraan voor de belanghebbenden geen *woonkosten* zijn verbonden.
4. De verlaging als bedoeld in het derde lid is gelijk aan het bedrag van de basishuur.
5. Het vijfde lid van artikel 3 is van overeenkomstige toepassing.
6. In geval van een cumulatie van omstandigheden die volgens dit artikel leiden tot een verlaging van de norm, wordt de verlaging beperkt tot maximaal 20 % van het wettelijk minimumloon.

Artikel 5 Verlaging toeslag voor alleenstaanden van 21 en 22 jaar.

1. De toeslag als bedoeld in artikel 25 van de wet wordt voor een alleenstaande, van 21 jaar in afwijking van artikel 3 verlaagd met 15% van het wettelijk minimumloon, indien in de woning geen ander zijn hoofdverblijf heeft;
2. De toeslag als bedoeld in artikel 25 van de wet wordt voor een alleenstaande van 22 jaar in afwijking van artikel 3 verlaagd met 10% van het wettelijk minimumloon, indien in de woning geen ander zijn hoofdverblijf heeft;
3. Indien het eerste en tweede lid niet van toepassing is, wordt de verlaging als bedoeld in artikel 25 van de wet voor een alleenstaande van 21 jaar of 22 jaar, in afwijking van artikel 3 van deze verordening, op 20% gesteld. Tenzij er sprake is van een commerciële huurprijs dan zal alsnog, ondanks het feit dat een ander zijn hoofdverblijf heeft in de woning, de verlagingen conform het eerste en tweede lid worden toegepast.

Artikel 6

Is vervallen

Artikel 7 Individualisering

Verhoging of verlaging van de norm vindt plaats onverminderd het bepaalde in artikel 18, eerste lid, van de wet.

Artikel 8 Uitvoering door Burgemeester & wethouders

De college's van de aan de genoemde gemeenschappelijke regeling deelnemende gemeenten zijn belast met de uitvoering van deze verordening.

Artikel 9 Overgangsrecht

1. Onverminderd hetgeen gesteld in artikel 11 is op aanvragen naar aanleiding waarvan het recht op uitkering is ontstaan vóór 1 januari 2005, de 'Verordening toeslagen op en verlagingen van de bijstandsnorm voor de categorieën van belanghebbenden aan wie

- bijstand wordt verleend” van toepassing, zo lang de situatie waarop de genoemde verordening is toegepast voortduurt én de toepassing van deze verordening op die situatie zou leiden tot een lagere vaststelling van de bijstand, echter niet langer dan tot 1 januari 2006.
2. Deze verordening is van toepassing op alle bijstandsaanvragen naar aanleiding waarvan het recht op uitkering is ontstaan op of na 1 januari 2005.

Artikel 10 **Citeertitel**

Deze verordening kan worden aangehaald als: ‘Verordening Toeslagen en Verlagingen Wet werk en bijstand 2007’.

Artikel 11 **Ingangsdatum**

Deze verordening treedt in werking op 20 september 2007, onder gelijktijdige intrekking van de ‘Verordening Toeslagen en Verlagingen Wet werk en bijstand 2005’ van alle aan de gemeenschappelijke regeling Regionale Sociale Dienst Kromme Rijn Heuvelrug deelnemende gemeenten.

Aldus vastgesteld door het Algemeen Bestuur van de gemeenschappelijke regeling “Regionale Sociale Dienst kromme Rijn Heuvelrug” in zijn openbare vergadering van 20 september 2007.

De secretaris,

De voorzitter,

Toelichting verordening Toeslagen en Verlagingen

Met ingang van 1 januari 1996 trad de Algemene bijstandswet (Abw) in werking.

In deze Algemene bijstandswet werd de basisnorm voor alleenstaanden en alleenstaande ouders verlaagd met 20%. In verband hiermee werden in de wet bepalingen opgenomen voor de verhoging van de norm (met een toeslag) voor alleenstaanden of alleenstaande ouders “voor zover de belanghebbende hogere algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan heeft dan waarin de norm voorziet, als gevolg van het niet of niet geheel kunnen delen van deze kosten met een ander”.

De basisnorm voor gehuwden bleef gehandhaafd op 100% van het wettelijk minimumloon. In verband hiermee werden in de wet bepalingen opgenomen voor de verlaging van de norm voor gehuwden “voor zover de belanghebbenden lagere algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan hebben dan waarin de norm voorziet, als gevolg van het geheel of gedeeltelijk kunnen delen van deze kosten met een ander”.

De Algemene bijstandswet bepaalde voorts dat het gemeentebestuur bij verordening moest vaststellen voor welke categorieën de norm wordt verhoogd of verlaagd en op grond van welke criteria de verhoging of verlaging wordt bepaald.

Met ingang van 1 januari 2004 is de Algemene bijstandswet vervangen door de Wet werk en bijstand (WWB).

In de nieuwe Wet werk en bijstand zijn eveneens bepalingen opgenomen met betrekking tot de verhoging of de verlaging van de norm “wegens het niet of niet geheel kunnen delen van de kosten met een ander”. De bepalingen in de WWB komen inhoudelijk exact overeen met de bepalingen in de Abw. Ook is weer vastgelegd dat de regels voor het verhogen of verlagen van de norm bij verordening moeten worden vastgelegd (door de gemeenteraad).

Jongeren van 21 of 22 jaar:

Artikel 29 WWB biedt de mogelijkheid de toeslag voor alleenstaanden van 21 of 22 jaar te verlagen “voor zover het college van oordeel is dat, gezien de hoogte van het minimumjeugdloon, de hoogte van deze toeslag een belemmering kan vormen voor de aanvaarding van arbeid”.

In deze verordening wordt de toeslag voor jongeren van 21 jaar vastgesteld op 5% en die voor jongeren van 22 jaar op maximaal 10%. Indien een hogere toeslag zou worden verstrekt, dan zou het inkomen uit een dienstbetrekking nauwelijks hoger zijn dan het inkomen op grond van de Wet werk en bijstand, waardoor de financiële stimulans om een dienstbetrekking te aanvaarden nauwelijks nog aanwezig zou zijn.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1 lid 1:

a. De wet

Artikel 8 van de Wet werk en bijstand draagt de gemeente op bij verordening vast te stellen voor welke categorieën de norm wordt verhoogd of verlaagd en op grond van welke criteria de hoogte van die verhoging of verlaging wordt bepaald.

b. Alleenstaande

De omschrijving in deze verordening van het begrip alleenstaande komt overeen met de omschrijving van het begrip alleenstaande in artikel 4 sub a WWB, echter met de toevoeging dat het alleen gaat om de alleenstaanden van 21 tot 65 jaar.

c. Alleenstaande ouder

Het begrip 'alleenstaande ouder' komt overeen met de omschrijving van het begrip alleenstaande ouder in artikel 4 sub b WWB, echter met de toevoeging dat het alleen gaat om de alleenstaande ouders van 21 tot 65 jaar.

d. Gehuwde

De verordening is alleen van toepassing op gehuwden van 21 jaar of ouder die beiden jonger zijn dan 65 jaar.

e. Kind

Het gaat hierbij om in Nederland woonachtige eigen kind(eren) of stiefkind(eren). Geadopteerde kinderen worden hieronder eveneens begrepen. Pleegkinderen vallen niet onder het begrip "kind", zij worden beschouwd als zelfstandig subject van bijstand.

f. Ten laste komend kind

Onder het "ten laste komend kind" wordt verstaan het kind jonger dan 18 jaar voor wie de alleenstaande ouder of de gehuwde aanspraak op kinderbijslag kan maken. Hierbij geldt dat het kind wel in Nederland moet wonen.

g. Belanghebbende

Onder belanghebbende wordt verstaan degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken. In het geval van gehuwden (jonger dan 65 jaar) zijn beide echtgenoten belanghebbende. Beiden hebben een rechtstreeks belang bij een besluit van burgemeester en wethouders inzake de verlening van bijstand. De overige leden van een gezin, die onder de gezinsbijstand vallen, hebben geen afzonderlijk opeisbaar recht op bijstand. Zij kunnen dan ook niet als belanghebbende worden aangemerkt.

h. Woning

Het in deze verordening vastgelegde beleid ten aanzien van toeslagen en verlagingen heeft mede betrekking op bewoners van een woonwagen en een woonschip.

i. Woonkosten

De omschrijving is ontleend aan de Algemene bijstandswet.

Voor de woonkosten van een huurwoning wordt aangesloten bij de regels die in het kader van de huurtoeslag worden gehanteerd. Voor de woonkosten van een eigen woning wordt rekening gehouden met de te betalen hypotheekrente en de zakelijke lasten die aan het hebben van een eigen woning verbonden zijn. Voor wat betreft de hypotheekrente gaat het hierbij om de rente voor (dat deel van) de hypotheek die is afgesloten voor de financiering van de woning. Rente verbonden aan (een deel van) de hypotheek, die betrekking heeft op bij voorbeeld de financiering van duurzame gebruiksgoederen, wordt niet meegenomen.

j. Netto minimumloon

De omschrijving komt overeen met de omschrijving in artikel 37 WWB.

l. Basishuur

In de omschrijving wordt verwezen naar de artikel 17 lid 2 en artikel 16 lid 1 van de Huursubsidiewet. In artikel 17 is geregeld de normhuur en in artikel 16 de inkomensonafhankelijke bijdrage. Een huur

ten bedrage van de som van beide blijft bij een inkomen op bijstandsniveau voor eigen rekening. Dit wordt de basishuur genoemd. In de woonkosten worden geacht te zijn begrepen de elementen die in het geval van huur meetellen voor het vaststellen van het recht op huursubsidie.

m. Commerciële huurprijs

Het bedrag van de commerciële 'kale' huurprijs is het bedrag van de basishuur, zoals omschreven in de toelichting op artikel 1 lid 1 onderdeel I van deze gewijzigde verordening. In deze huur zijn begrepen de elementen die voor het bepalen van het recht op huursubsidie meetellen. De normhuur, die deel uitmaakt van de basishuur, behoort bij het minimum-inkomensijkpunt van lid 1 van artikel 17 van de Huursubsidiewet. In dit artikellid wordt onder het minimum-inkomensijkpunt verstaan de bijstandsnorm voor een alleenstaande (inclusief de maximale toeslag) en de bijstandsnorm voor gehuwden. Uit het feit dat de normhuur in de bijstandsnorm is begrepen, zijnde de norm voor de algemene noodzakelijke bestaanskosten, valt af te leiden dat het om een commerciële huur gaat. De belastingdienst hanteert als bedrag voor commerciële huur een bedrag inclusief kosten van water en energie. 60% van dit bedrag komt overeen met de basishuur. 40% komt overeen met de som van de bedragen die de belastingdienst hanteert voor de waarde die waterverbruik en energieverbruik voor verschillende doeleinden in het economische verkeer vertegenwoordigen. Hieruit blijkt in de eerste plaats eveneens dat de basishuur als ondergrens voor de commerciële huur kan worden gehanteerd. In de tweede plaats blijkt dat een commerciële all-in huur is af te leiden op de wijze zoals in dit artikelonderdeel is aangegeven.

Artikel 1 lid 2:

De ongehuwde die met een ander een gezamenlijke huishouding voert, wordt als gehuwd aangemerkt. Dit betekent dat zij bij de vaststelling van het recht op uitkering en de hoogte van de uitkering worden behandeld als waren zij gehuwd. Bloedverwanten in de eerste graad (ouder-kind) vallen niet onder het begrip gezamenlijke huishouding. Bloedverwanten in de tweede graad (bijvoorbeeld grootouder-kleinkind en broer-zus) vallen wel onder de omschrijving van het begrip gezamenlijke huishouding, tenzij bij één van de bloedverwanten in de tweede graad sprake is van zorgbehoefte.

Artikel 1 lid 3:

De gehuwde die duurzaam gescheiden leeft van degene met wie hij is gehuwd, wordt als ongehuwde aangemerkt. Dit komt overeen met artikel 3 WWB, zij het dat is toegevoegd dat het in het kader van de verordening slechts gaat om personen van 21 jaar of ouder doch jonger dan 65 jaar.

Artikel 1 lid 5a:

Dit artikellid is uitsluitend vanwege terminologische bruikbaarheid in de formulering van een aantal artikelen tussengevoegd.

Artikel 1 lid 6:

De toeslag voor de alleenstaande of de alleenstaande ouder als bedoeld in artikel 3 van de verordening, of de verlaging voor gehuwden als bedoeld in artikel 4 van de verordening, is gebaseerd op de mogelijkheid de kosten te delen met de ander die in de woning zijn hoofdverblijf heeft. De feitelijke mogelijkheid tot het delen van de kosten moet dan wel aanwezig zijn. Heeft de medebewoner geen of een te laag inkomen, dan kunnen de kosten feitelijk niet worden gedeeld en kan de beperking van de toeslag tot 10%, of de verlaging van de norm met 10%, niet worden gerechtvaardigd.

De kosten kunnen worden gedeeld wanneer de medebewoner tenminste beschikt over een inkomen gelijk aan het bedrag voor het levensonderhoud van een thuiswonende op grond van de Wet studiefinanciering 2000, verhoogd met de forfaitaire korting op de maximale toeslag van 10%. Van de inwonende kan dan een zodanige bijdrage in de kosten worden verwacht dat sprake is van het daadwerkelijk delen van de kosten.

De verhoging met 10% van het netto minimumloon *is* ingevoerd om de inkomsten van inwonende studerende kinderen gedeeltelijk (= tot 10% van het minimumloon) vrij te laten.

Artikel 2:

Artikel 30 WWB schrijft voor dat in de verordening moet zijn vastgelegd voor welke categorieën de norm wordt verlaagd of verhoogd.

De categorie-indeling is gebaseerd op de categorieën van artikel 21 WWB.

Artikel 3 lid 1:

Bij de vaststelling van de (basis)norm voor de alleenstaande en de alleenstaande ouder is de wetgever uitgegaan van de veronderstelling dat betrokkene de bestaanskosten geheel met een ander kan delen. Indien dit niet het geval is, wordt de (basis)norm verhoogd met een toeslag. Voor het bepalen van de hoogte van de toeslag dienen alle extra algemeen noodzakelijke bestaanskosten in aanmerking te worden genomen die de alleenstaande of de alleenstaande ouder heeft ten opzichte van degene die met zijn partner een gezamenlijke huishouding voert.

Het gaat hierbij niet alleen om woonkosten (in beperkte of uitgebreide zin) maar ook om alle andere uitgaven waarbij partners een schaalvoordeel hebben omdat zij alle kosten van huisvesting en huishouding gezamenlijk opbrengen. Bij de relatief hogere kosten waarmee alleenstaanden in beginsel worden geconfronteerd kan met name gedacht worden aan duurzame gebruiksgoederen, zoals woninginrichting en huishoudelijke apparatuur, maar ook aan vaste lasten, zoals abonnementen en diverse andere kosten. De toeslag dient zodanig te zijn dat de betrokkene daaruit op dezelfde wijze zijn algemene bestaanskosten kan voldoen als thans het geval is met de volledig landelijk genormeerde algemene bijstand. Bij de beoordeling of betrokkene inderdaad hogere bestaanskosten heeft, is in voorkomende gevallen niet bepalend of deze ook feitelijk deze kosten met een ander deelt, maar of het - gegeven de omstandigheden - redelijk is ervan uit te gaan dat deze kosten kunnen worden gedeeld. Let wel, hiertoe wordt gesproken van het 'kunnen delen' van de kosten. Met deze omschrijving echter weer niet beoogd dat van betrokkene kan worden gevergd dat deze bijvoorbeeld zijn woonsituatie aanpast om zo met een lagere bijstandsuitkering te kunnen volstaan.

De mate waarin de bestaanskosten kunnen worden gedeeld bepaalt, zoals gezegd, de hoogte van de toeslag. De toeslag bedraagt minimaal 5% en maximaal 20% van het netto minimumloon. Degene die voor een toeslag in aanmerking wenst te komen, moet aannemelijk maken dat er geen sprake is van kosten die kunnen worden gedeeld en dat er derhalve terecht aanspraak op een toeslag wordt gemaakt. De toeslag maakt integraal deel uit van de bijstandsuitkering. De algemene inlichtingenverplichting die op aanvrager rust, geldt ook voor het toeslagendeel. Aanvrager zal dan ook door middel van het verstrekken van gegevens en overleggen van bewijsstukken het recht moeten aantonen.

Artikel 3 lid 2:

Artikel 30 lid 2 WWB schrijft voor dat in de verordening in elk geval moet worden vastgelegd dat de toeslag als bedoeld in artikel 25 WWB voor alleenstaanden (vanaf 23 jaar) en alleenstaande ouders (vanaf 21 jaar) wordt bepaald op het maximumbedrag (= 20% van het netto minimumloon) wanneer geen ander in de woning zijn hoofdverblijf heeft. Dit is dan ook opgenomen in artikel 3 lid 2 van de verordening.

Artikel 3 lid 3:

Het gezamenlijk bewonen van een woning levert schaalvoordelen op. Deze schaalvoordelen treden op omdat de woonlasten kunnen worden gedeeld. De kosten van huur, heffingen, belastingen, verzekeringen, vastrecht nutsbedrijven en dergelijke zijn voor personen die een woning delen lager, omdat deze kosten per woning slechts eenmaal in rekening worden gebracht.

Deze schaalvoordelen worden berekend op 10% van het wettelijk minimumloon per inwonende (of inwonend echtpaar) met wie de algemene bestaanskosten kunnen worden gedeeld.

Indien op enigerlei wijze sprake is van het kunnen delen van kosten met één ander (echtpaar), wordt de maximale toeslag van 20%, als gevolg van de optredende schaalvoordelen, verlaagd tot 10% van het netto minimumloon (= 10% van de norm voor gehuwden incl. VT).

Er zijn situaties waarin sprake is van een hoofdbewoner met meer dan twee inwonenden die hun hoofdverblijf in de woning hebben en met wie de kosten kunnen worden gedeeld. Dit komt voor in onderhuursituaties. In zo'n geval zal de hoofdbewoner meer voordeel hebben dan in het geval van één onderhuurder. Het is dan redelijk om de toeslag niet met 10%, maar met 15% te verlagen. Het in het geheel niet verlenen van een toeslag is niet toegestaan omdat dit een mate van kostendeling veronderstelt die tussen twee personen alleen in het geval van een gezamenlijke huishouding wordt aangenomen. Dit is ook in overeenstemming met de minimum-toeslag die in de toelichting op artikel 3 lid 1 van deze gewijzigde verordening is genoemd. De toeslag voor de onderhuurders wordt bepaald door de vraag of er sprake is van een commerciële huur of niet.

Artikel 3 lid 3a:

Als drie personen of meer voor gezamenlijke rekening een woning huren en gezamenlijk de kosten voor hun rekening nemen, dan is er meer voordeel dan wanneer dit het geval is bij twee personen.

Geen toeslag geven mag dan niet, omdat alleen van een gezamenlijke mag worden aangenomen dat zij kosten in een zo grote mate delen dat geen toeslag dient te worden verleend. Dit artikellid ziet op een situatie waarin de verhouding tussen twee bewoners zich niet onderscheidt van die van elk van hen ten opzichte van de derde bewoner. Doordat er bij drie bewoners meer voordeel wordt verondersteld, is de toeslag bepaald op 5%. Bij vier bewoners of meer wordt niet een verdere besparing verondersteld, ook al omdat het dan veelal om grotere, dus duurdere woningen zal gaan.

Artikel 3 lid 4:

De norm dient voldoende te zijn om in de algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan (waaronder woonkosten) te kunnen voorzien.

Bij het ontbreken van woonkosten (daklozen, krakers, of wanneer bijvoorbeeld de ex-echtgenoot de woonlasten betaalt) wordt de bijstandsnorm (dus inclusief de maximale toeslag) verlaagd met het bedrag van de basishuur. De reden hiervoor is dat volgens de Huursubsidiewet dit bedrag voor woonkosten (basishuur) in de bijstandsnorm is begrepen, waarbij onder woonkosten dient te worden verstaan datgene wat daarover in artikel 1 van deze verordening is gedefinieerd. Voor het meerdere kan in principe huursubsidie worden verleend. Het is evident dat er niet van kan worden uitgegaan dat in de bijstandsnorm een hoger bedrag aan woonkosten is begrepen dan de basishuur.

Artikel 3 lid 4a

Naast de hoofdregel van lagere vaststelling van de toeslag is in dit artikellid een uitzondering opgenomen, omdat deze in sommige gevallen tot onbillijke situaties kan leiden. Als iemand een commerciële onderhuur betaalt, dan is deze zo hoog, dat er van een besparing geen sprake is. Het lager vaststellen van de toeslag ligt dan niet voor de hand. Omdat de verhuurder in een geval van onderhuur altijd een kostenbesparing heeft, of een zodanige huur kan vragen dat dit het geval is, dient in voorkomende gevallen bij de hoofdbewoner/verhuurder de toeslag wel lager te worden vastgesteld. Een argument voor het hanteren van de commerciële huur in dit kader is verder nog dat dit een remmende werking heeft op de belasting van de woningmarkt. Het huren van een kamer zou anders immers wel eens niet voordeliger kunnen zijn dan het huren van een woning.

Artikel 3 lid 5:

In dit artikellid wordt geregeld dat verzorgingsbehoevenden en zorgverstrekkenden niet worden meegeteld als personen die in dezelfde woning hun hoofdverblijf hebben. Uitgangspunt daarbij is dat het niet wenselijk is om belanghebbende vanwege deze verzorgingstaken te confronteren met een lagere toeslag.

Artikel 3 lid 6:

Het is denkbaar dat zich meer dan een omstandigheid voordoet op grond waarvan de toeslag lager moet worden vastgesteld. Dit kan situaties opleveren waarin het bedrag van de verlaging hoger is dan de toeslag (bijvoorbeeld ontbreken van woonkosten en tegelijk kostendeling). Dit is ongewenst en daarom is de anti-cumulatiebepaling nodig.

Artikel 4 lid 1:

Artikel 26 WWB bepaalt dat het college de norm voor gehuwden kan verlagen “voor zover de belanghebbenden lagere algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan hebben dan waarin de norm voorziet, als gevolg van het geheel of gedeeltelijk kunnen delen van deze kosten met een ander”.

De schaalvoordelen van woningdeling leiden bij echtparen dus tot verlaging van de basisnorm.

Artikel 4 lid 2:

De schaalvoordelen van woningdeling worden gesteld op 10% van het netto minimumloon.

Is het in artikel 26 WWB bedoelde echtpaar inwonend bij een ander (echtpaar), of is een ander (echtpaar) inwonend, dan wordt de uitkering in verband met de schaalvoordelen verlaagd met een bedrag gelijk aan 10% van het netto minimumloon.

In het geval dat er sprake is van een echtpaar als hoofdbewoner met meer dan twee inwonenden die hun hoofdverblijf in de woning hebben en met wie de kosten kunnen worden gedeeld, dan geldt hiervoor hetzelfde als wat in de vergelijkbare situatie hierover in de toelichting op artikel 3 lid 3 van deze verordening is beschreven. Voor het echtpaar dat hoofdbewoner is geldt daarbij dat de bijstandsuitkering wordt verlaagd met een bedrag gelijk aan 15% van het netto minimumloon.

Artikel 4 lid 3:

De bijstandsnorm dient voldoende te zijn om in de algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan te voorzien. De kosten van het wonen maken daar deel van uit. Indien de betrokkene geen woonkosten heeft, wordt de uitkering verlaagd. De verlaging komt overeen met de verlaging van de toeslag voor alleenstaanden en alleenstaande ouders bij het ontbreken van woonkosten (zie artikel 3 lid 4 van deze gewijzigde verordening).

Artikel 4 lid 4:

De situatie kan zich voordoen dat gehuwden een woning bewonen waaraan geen kosten zijn verbonden. Dit is een situatie die in de toelichting op artikel 3 lid 5 is beschreven met betrekking tot de lagere vaststelling van de toeslag voor alleenstaanden en alleenstaande ouders. Bij gehuwden wordt de uitkering verlaagd met het bedrag van de basishuur.

Artikel 5:

Artikel 30 lid 2 WWB bepaalt dat de toeslag moet worden vastgesteld op het maximumbedrag (= 20% van het netto minimumloon) indien geen ander zijn hoofdverblijf heeft in de woning.

Artikel 29 WWB bepaalt echter dat de toeslag kan worden verlaagd voor alleenstaanden van 21 of 22 jaar voor zover de gemeente van oordeel is dat, "gezien de hoogte van het minimumjeugdloon, de hoogte van deze toeslag een belemmering kan vormen voor de aanvaarding van arbeid".

De toeslag voor 22-jarigen wordt om deze reden beperkt tot 10% van het minimumloon wanneer in de woning geen ander zijn hoofdverblijf heeft. Wanneer de 22-jarige met een of meer anderen in de woning woont, dan bestaat geen recht op een toeslag.

Een toeslag voor 21-jarigen is bepaald op 5% van het minimumloon wanneer in de woning geen ander zijn hoofdverblijf heeft. Wanneer de 21-jarige met een of meer anderen in de woning woont, dan bestaat geen recht op een toeslag.

Artikel 7:

Artikel 18 WWB bepaalt dat het college de bijstand en de daaraan verbonden verplichtingen afstemt op de omstandigheden, mogelijkheden en middelen van de belanghebbende. Artikel 40 lid 4 WWB bepaalt nadrukkelijk dat deze individualiseringsbepaling ook moet gelden voor de verhoging of de verlaging van de norm op grond van deze verordening.

Artikel 8:

Op grond van artikel 40 lid 1 WWB bestaat het recht op bijstand jegens het college van de gemeente waar de belanghebbende zijn woonplaats heeft als bedoeld in de artikelen 10, eerste lid, en 11 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 9:

Dit artikel strekt ertoe dat met betrekking tot reeds lopende uitkeringen vóór 1 januari 2005 deze (gewijzigde) gemeentelijke verordening geen inkomensachteruitgang per 1 januari 2005 teweegbrengt. Er is in de verordening een beperking aangebracht die voorkomt dat bij het ontstaan van nieuwe situaties (bijvoorbeeld het voor het eerst in 2005 voorkomen van kostendeling) de oude verordening die voor 1 januari 2005 van kracht blijft. Op nieuwe situaties is dus deze (gewijzigde) verordening van kracht.